

Tutunmak

– NeclaKezbanT · 12 Mayıs 2013

/

kara duvarları yakan emek
değil miydi o gülüş
gözün usulca yansıması güne
yanılması garip aynalara
yaşamak
sabahın hayli erken vaktinde
boyun eğmek umuda sımsıcak

gölgesini üzerine çekince
daha az üşüyecek çocuk elleri
çok katlı bir apartmanın
çınarın
belki babasının
okul defterinde unutulmuş insanın
yalnızca bir anlık keşfi
mutluluk
başka bir adı tutunmanın

her şeyi koy kenara
öyle bir şiir yaz ki içinde
kalmasın söylenmemiş
durulmuş sayfalarca zaman

gözlerini devirip
geçiyor şimdi cömert güneş
kuşların önünden uçarak
yasaklar bahane edilmiştir alın terine
kim duyacak
yorgun ayaklarını öperken toprak

ağır aksak niyet
teslim et hakkını göğün yüzüne
haramdır bilene boş feryat

ađlamak
ve yürümekten başka
ne kalmıřsa iřte geriye

/